

РЕШЕНИЕ

№ 344

гр. София, 18.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 10-ТИ СЪСТАВ, в публично заседание на осемнадесети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ИВИАНА Д. ЙОРДАНОВА
НАУМОВА

при участието на секретаря АННА Б. КОВАНОВА
като разгледа докладваното от ИВИАНА Д. ЙОРДАНОВА НАУМОВА
Административно наказателно дело № 20231110209894 по описа за 2023
година

Производството е по реда на глава III, раздел V от ЗАНН.

Образувано е по жалба на „****“ ЕООД (чрез адв. А.) срещу Електронен фиш за налагане на имуществена санкция за нарушение, установено от електронна система за събиране на пътни такси по чл.10, ал.1 от Закона за пътищата с № 8504570988, с който на основание чл.187а, ал.2, т.3, вр. чл.179, ал.3б от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) за нарушение на чл.102, ал.2 от ЗДвП на жалбоподателя е наложена „имуществена санкция“ в размер на 2500 (две хиляди и петстотин) лева, както и такса по чл.10б, ал.5 от Закона за пътищата (ЗП) в размер на 119 (сто и деветнадесет) лева.

В жалбата се твърди, че Електронният фиш е незаконосъобразен, издаден в противоречие на материално-правните норми, при съществено нарушение на административно-производствените правила и в разрез с целта на закона. Заявява се чл.189ж, ал.1 от ЗДвП да е неприложим за нарушение на чл.179, ал.3б от ЗДвП. Според жалбоподателя в случая е следвало да бъде издаден Акт и Наказателно постановление. В жалбата се посочва, че нормите на чл.179, ал.3 от ЗДвП и чл.179, ал.3б от ЗДвП имат различно съдържание, насочени са към различни адресати и визират различни по естество нарушения. От тук се прави извод, че е нарушено правото на защита на санкционираното лице, вкл. и да възрази по чл.42, т.8 и чл.44, ал.1 от ЗАНН и да представи доказателства в подкрепа на твърденията си. Във връзка с това се посочва, че чл.167а, ал.4 от ЗДвП не е

правна норма с административно-наказателно процесуален характер и единствено предвижда задължение на Агенция „Пътна инфраструктура“ (АПИ) да създава и поддържа информационна система, в която се издават и съхраняват докладите по ал.3, Електронните фишове за нарушения по чл.179, ал.3-3в, съставените, но невръчени покани за съставяне на АУАН, АУАН и Наказателните постановления за нарушения по чл.179, ал.3-3в, ако същите отговарят на изискванията за електронен документ и са подписани с квалифициран електронен подпис. Посочва се, че чл.189, ал.10 от ЗДвП предвижда реда за влизане в сила на вече издадени Електронни фишове, е не реда за тяхното издаване и нарушенията, които могат да се санкционират с тях. Жалбоподателят твърди още, че чл.189ж, ал.1 от ЗДвП е специален спрямо чл.189, ал.4 от ЗДвП. Евентуални пропуски на законодателя не са основание за прилагане на закон по аналогия или разширително тълкуване в разрез с чл.46 от ЗНА. На следващо място в жалбата се казва, че Електронният фиш не съдържа задължителните реквизити, закрепени в чл.189ж, ал.1, изр.2 от ЗДвП. Освен това липсвало и отбелязване на административно-наказващия орган, издал Електронния фиш и мястото на извършване на нарушението. Липсвало словесно описание на нарушението, а отразеното в Електронния фиш било в разрез с императивната материално-правна санкционна разпоредба. Посоченото в Електронния фиш не отговаряло на нарушението, за което се ангажира административно – наказателна отговорност на жалбоподателя. Според жалбоподателя не можело да се направи и преценка за компетентност, тъй като липсвали данни за издателя на Електронния фиш. В санкционния акт не било отбелязано в чий административни граници е извършено нарушението. Мястото на нарушението било неясно, неточно и неправилно. Освен това пътищата, за които се събира пътна такса са описани в Приложение към т.1 на Решение № 101 на Министерски съвет от 20.02.2020г. и там не бил посочен пътът, визиран в обжалвания Електронен фиш. Жалбоподателят се позовава на Тълкувателно решение № 1/2014г. на ВАС за нарушено право на защита, тъй като в ожалвания Електронен фиш не била отбелязана посоката на движение, в коя област се намира пътът и други белези, които биха индивидуализирали мястото на извършване на нарушението. В жалбата се твърди, че към 18.05.2021г. път А-6, км. 50+427 не е изграден, респ. не съществува и липсва обективно място на извършване на нарушението, което представлява съществен реквизит на административното обвинение. По-нататък в жалбата се посочва, че в Електронния фиш няма описание на нарушението. Определя се като недопустимо при ангажиране на административно – наказателната отговорност на дадено лице в обвинението да се съдържа алтернативност на деянието : „за ППС няма валидна маршрутна карта или валидна тол декларация за преминаването“. Според жалбоподателя словесното описание на нарушението в Електронния фиш не отговаря на посочената за нарушена правна норма. Твърди се да не е осъществен съставът на чл.102, ал.2 от ЗДвП, тъй като жалбоподателят не е допуснал/разрешил преминаването на превозно средство без да бъдат платени пътните такси. В жалбата се посочва, че има пълна неяснота в какво действително се изразява направомерното поведение на наказаното лице – не е ясно дали жалбоподателят е наказан заради това, че е нарушил забраната на чл.102, ал.2 от ЗДвП като е допуснал движение на ППС без едновременно да са изпълнени задълженията по

установяване размера и по заплащане на съответната такса по чл.10, ал.1 от ЗП или заради това, че не е заплатил дължимата пътна такса. По-нататък в жалбата се твърди, че процесният Електронен фиш не е издаден по образца, утвърден със Заповед № РД-11-4/23.01.2020г. на Председателя на Управителния съвет на Агенция „Пътна инфраструктура“, тъй като нарушението е заснето и установено на 18.05.2021г., а той отговарял на образца, утвърден със Заповед № РД-11-983/13.09.2021г. на Председателя на Управителния съвет на Агенция „Пътна инфраструктура“ в изпълнение на Решение на Управителния съвет на Агенция „Пътна инфраструктура“, обективизирано в Протокол № 28765/09.09.2021г. Поради това се твърди да не е спазена формата на Електронния фиш. Отделно от това се посочва, че образецът на Електронен фиш, утвърден със Заповед № РД-11-4/23.01.2020г. на Председателя на Управителния съвет на Агенция „Пътна инфраструктура“ бил утвърден еднолично от Председателя на Управителния съвет на Агенция „Пътна инфраструктура“, а не на заседание на целия Управителен съвет. В жалбата се претендира и за неспазване на давностните срокове. Според жалбоподателя заснемането на нарушението поставяло началото на производството по издаване на Електронен фиш и заменяло съставянето на АУАН, а Електронният фиш имал функция на Наказателно постановление. Поради това в жалбата се сочи, че срокът по чл.34 от ЗАНН започва да тече от датата на заснемане на нарушението с техническото средство. От тук се прави извод, че Електронният фиш бил издаден след давностния срок по чл.34, ал.3 от ЗАНН. По-нататък в жалбата се твърди, че Електронният фиш не се ползва с доказателствена сила и съдът не е обвързан от фактическите му констатации. Непонятно е за жалбоподателя как административно – наказващият орган е установил, че е извършено нарушение единствено чрез доклада от електронната система за събиране на пътни такси по чл.167, ал.3 от ЗДвП и снимковия материал. Според жалбоподателя с тези доказателства може да се установи единствено дали пътното превозно средство (ППС) е преминало през определено място, но не и дали е заплатена ТОЛ такса или не. По отношение на техническото средство, с което се установява нарушението, жалбоподателят твърди, че не е предвидено да бъде сертифицирано и да преминава последваща проверка съгласно Закона за измерванията, въпреки че заснема място и час на нарушението. Поради това се отрича снимките и докладите да представляват годни доказателствени средства. По-нататък в жалбата се посочва, че таксата, която АПИ начислява наред с имуществената санкция била неправомерно изчислена. Цитира се чл.29 от Тарифа за таксите, които се събират за преминаване и ползване на републиканската пътна мрежа, приета с Постановление на Министерски съвет № 370/20.12.2019г. (обн. ДВ, бр.101 от 27.12.2019г., изм. бр. 16 от 24.02.2020г.) и се посочва, че не са събрани доказателства дали не е възможно да се установи действително изминатото разстояние по причини, които не се дължат на техническа неизправност на електронната система, респ. не е определена и отсечката по най-прекия маршрут по протежението на платената пътна мрежа, за който собственикът или ползвателят трябва да заплати максимална такса. Още повече, че пътните участъци са разделени на ТОЛ сегменти и именно АПИ поддържа републиканските пътища в страната, поради което е била длъжна да изведе ясно и недвусмислено за кой пътен участък, респ. за кой ТОЛ сегмент от пътя става дума. Доколкото такива данни не се

установявали в производството, се прави извод за незаконосъобразно начисляване на максималната такса, тъй като не бил посочен ясно и точно ТОЛ-сегментът, за който се събира и с каква дължина е същият. Жалбоподателят се позовава и на чл.2, пар.7 от Регламент за изпълнение (ЕС) 2020/204 на Комисията от 28.11.2019г. и заявява, че доставчиците на Европейската услуга за електронно пътно таксуване /ЕУЕПТ/ информират незабавно ползвателите на ЕУЕПТ за всеки случай на недекларирана пътна такса във връзка с неговата сметка и предлагат възможност за отстраняване на нередността преди предприемането на принудителни мерки. Твърди се, че целта на законовата уредба е събирането на дължимите пътни такси от задължените лица, а не тяхното неправомерно наказване без да са установени всички факти. Прави се извод, че наказващият орган е следвало да даде възможност на Дружеството – жалбоподател да предекларира данните, ако е установил несъответствие. Във връзка с горното се цитира и чл.10б, ал.7 от ЗП като по-благоприятна за жалбоподателя. На следващо място в жалбата се твърди, че е нарушен принципът на пропорционалност. Ако се приеме, че е налице извършено нарушение, жалбоподателят счита, че доколкото от деянието не са настъпили никакви вредни последици за състоянието на пътя, както и за здравето и живота на останалите граждани, както и защото има своевременно заплащане на пътни такси и нарушението е първо по ред за жалбоподателя, то случаят следва да бъде квалифициран като маловажен. Поради всичко това се иска СРС да отмени обжалвания Електронен фиш. Претендират се и присъждане на направените по делото разноски.

Пред СРС, НО, 10 състав „****“ ЕООД се представлява от адв. Л., която в съдебното заседание на 18.10.2023г. заявява, че поддържа жалбата. По време на съдебните прения пред СРС адв. Л. пледира за отмяна на Електронния фиш по съображения, изложени в жалбата. Процесуалният представител на Дружеството – жалбоподател представя и писмени бележки. Иска присъждане на направените от Дружеството – жалбоподател разноски по делото, във връзка с което се представя и списък с разноски.

В писмените бележки, предоставени от адв. Л. и подписано от адв. А., се преповтарят доводите от жалбата. Допълва се, че в проект на Закон за изменение и допълнение на ЗП /публикуван за обществено обсъждане на 30.03.2023г. в портала за обществени консултации на Министерски съвет и гласуван на първо четене в Народното събрание на 15.06.2023г./ се предвиждат изменения в чл.189ж, ал.1 от ЗДвП, като изрично да се добавя чл.179, ал.3а и ал.3б от ЗДвП към хипотезите, при които може да бъде издаван Електронен фиш. Иска се обжалваният Електронен фиш да бъде отменен като незаконосъобразен, издаден в противоречие с материално-правни разпоредби, при съществено нарушение на административно-производствените правила и целта на закона. Претендират се и направените по делото разноски.

Въззиваемата страна Агенция „Пътна инфраструктура“ (АПИ), редовно призована, не изпраща представител пред СРС, НО, 10 състав.

В писмо с вх. № 204862 от 18.07.2023г., с което жалбата е препратена от АПИ – Национално ТОЛ управление на СРС, заедно с административно – наказателната преписка,

се посочва, че обжалваният Електронен фиш притежава всички задължителни реквизити по чл.189ж, ал.1 от ЗДвП, подадената от „*****“ ЕООД жалба е неоснователна и недоказана и се иска съдът да потвърди процесния Електронен фиш като правилен и законосъобразен.

Софийски районен съд, като прецени събраните по делото доказателства, прие за установено следното от фактическа страна :

Техническо средство SCP_1018_Dir:2 с ID № 021633 е разположено в ТОЛ секция 10182, намираща се между 18 и п.в. „Илиянци“, на път А-6, км. 50+427, намаляващ километър.

Дружеството „*****“ ЕООД е собственик на влекач „*****“ с рег. № **** с технически допустима максимална маса 20500, допустима максимална маса на състав от превозни средства – N/A, категория на превозното средство – N3, екологична категория – ЕВРО 6А, с брой оси – 2. На това ППС имало монтирано бордово устройство.

На 18.05.2021г. в 11:45 часа, при ТОЛ-секция 10182, на път А-6, 50+427 км., посока намаляващ километър, превозното средство на „*****“ ЕООД с рег. № **** било заснето да се движи и автоматично било установено, че то няма валидна маршрутна карта или валидна ТОЛ-декларация за преминаването.

Според писмо на АПИ, Областно пътно управление – София с вх. № 154958 от 25.07.2022г. (депозирано пред СРС по друго дело) на път А-6 „Европа“ до юли 2022г. няма километър 50+427.

Въз основа на снимковия материал от устройство № 10182, срещу „*****“ ЕООД е съставен Електронен фиш за налагане на имуществена санкция за нарушение, установено от електронна система за събиране на пътни такси по чл.10, ал.1 от Закона за пътищата № 8504570988 за това, че на 18.05.2021г., в 11:45 часа, е установено нарушение № C3679FD3B23733EAE053031F160A1529 с ППС влекач „*****“ с рег. № ****, с технически допустима максимална маса 20500, брой оси 2, екологична категория ЕВРО 6А, в състав с ремарке с общ брой оси 5, с обща технически допустима максимална маса на състава 0, в община Столична, за движение по път А-6, км. 50+427, с посока намаляващ километър, включен в обхвата на платената пътна мрежа, като за посоченото ППС изцяло не е заплатена дължимата пътна такса по чл.10, ал.1, т.2 от ЗП, тъй като за това ППС няма валидна маршрутна карта или валидна ТОЛ декларация за преминаването. Нарушението е квалифицирано по чл.102, ал.2 от ЗДвП и на основание чл.187а, ал.2, т.3, вр. чл.179, ал.3б от ЗДвП на жалбоподателя „*****“ ЕООД е наложена „имуществена санкция“ в размер на 2500 лева. В Електронния фиш е записано, че независимо от налагането на това административно наказание „*****“ ЕООД дължи и заплащане на съответната такса по чл.10б, ал.5 от ЗП съобразно категорията на притежаваното ППС в размер на 119 лева.

Електронният фиш е изпратен по пощата на „*****“ ЕООД и е получен на 02.06.2023г., след което е обжалван с жалба, подадена на 15.06.2023г.

Изложената фактическа обстановка съдебният състав прие за установена въз

основа на събраните по делото **доказателства**, а именно : свидетелство за регистрация на моторно превозно средство (СРМПС) – част I; писмо от АПИ, Областно пътно управление - София; извлечение от информационна система за нарушение № C3679FD3B23733EAE053031F160A1529; снимков материал от техническо средство SCP_1018_Dir:2 с ID № 021633 (2 бр.); извлечение от системата на АПИ за собственика на ППС с рег. № ****; известие за доставяне на Електронен фиш; Протокол № 28765/21 от 09.09.2021г. на Управителния съвет на АПИ; Заповед № РД-11-983 от 13.09.2021г. на и.д. Председател на Управителния съвет на АПИ; Заповед № РД-11-4 от 23.01.2020г. на Председателя на Управителния съвет на АПИ; образци на Електронен фиш; извлечение от системата на АПИ за местоположението на техническо средство с № 10182 - с приложена карта, както и Приложение към Тристранен договор.

Настоящият съдебен състав счита, че всички цитирани по-горе писмени доказателства следва да се кредитират от съда, тъй като са обективни и достоверни. Освен това данните, отразени в справките в електронната система за събиране на пътни такси по чл.10, ал.1 от ЗП имат доказателствена сила на основание чл.189е, ал.8 от ЗДвП.

Извлечението от информационна система за нарушение № C3679FD3B23733EAE053031F160A1529 (приложено на лист 41 от делото), както и извлечението от системата на АПИ за местоположението на техническо средство с № 10182 - с приложена карта (на лист 62-63 от делото) са обективни и достоверни писмени доказателства, които намират опора помежду си относно мястото и ТОЛ-секцията. От съвкупната преценка на тези писмени доказателства съдът установява, че техническо средство с № 10182 се намира между 18 и п.в. „Илиянци“, на път А-6, 50+427 км., посока намаляващ километър. Същевременно писменото доказателство, приложено на лист 41 от делото намира опора и в снимковия материал, приложен на лист 42 и лист 43 от делото – относно техническото средство, регистрационния номер на ППС, датата и часа на заснемане. С оглед разпоредбата на чл.189, ал.15 от ЗДвП съдът кредитира изцяло приложения по делото снимков материал, намирайки го за годно вещественно доказателствено средство. Посредством снимките на лист 42 и лист 43 от делото се установява, че техническо средство SCP_1018_Dir:2 с ID № 021633 е заснело влекач „МАН“ с рег. № **** на дата 18.05.2021г. в 11:45 часа, а от извлечението от информационната система на лист 41 от делото се доказва, че по същото време и за същото превозно средство е констатирано нарушение с № C3679FD3B23733EAE053031F160A1529, за което е издаден процесният Електронен фиш.

Приложените по делото СРМПС – част I и извлечение от системата на АПИ за собственика на ППС с рег. № **** (на лист 30 и лист 44 от делото) са издадени от държавен орган и разполагат с доказателствена сила за посочените в тях обстоятелства. Поради това съдът ги кредитира и установява марка, модел и регистрационен номер на превозното средство, неговия собственик, технически допустима максимална маса, допустима максимална маса на състав от превозни средства, категория на превозното средство, екологична категория, брой оси и пр.

По отношение на наличното по делото Приложение към Тристранен договор СРС счита, че доколкото това писмено доказателство не се опровергава от нито едно друго доказателство, събрано по делото, същото следва да се кредитира. Същевременно доколкото това писмено доказателство представлява приложение към договор с № 7629, а самият договор не е предоставен по делото, настоящият съдебен състав не може да направи извод за предмета на тристранното съглашение. Поради това единствено от доказателството, приложено на лист 70-72 от делото може да се направи извод, че процесното ППС е имало монтирано бордово устройство.

Приложените на лист 54-61 от делото Протокол № 28765/21 от 09.09.2021г. на Управителния съвет на АПИ, Заповед № РД-11-983 от 13.09.2021г. на и.д. Председател на Управителния съвет на АПИ, Заповед № РД-11-4 от 23.01.2020г. на Председателя на Управителния съвет на АПИ и образците на Електронен фиш са издадени от държавен орган и имат доказателствена сила за посочените в тях обстоятелства. Поради това съдът ги кредитира. От цитираните Заповеди на Председателя на Управителния съвет на АПИ, както и от Протокол № 28765/21 от 09.09.2021г. се установява, че има утвърдени от Председателя на Управителния съвет на АПИ образци на Електронен фиш. Доколко това съответства на закона е друг въпрос, по отношение на който съдът ще изложи мотивите си по-долу.

Приложеното на лист 45 от делото известие за доставяне има достоверна дата и доколкото не се опровергава от нито едно, събрано по делото доказателство, съдът го кредитира и приема, че обжалваният Електронен фиш е бил получен на 02.06.2023г. Доколкото върху жалбата е поставена дата на депозиране в АПИ – Национално ТОЛ управление 15.06.2023г., съдът приема, че жалбата е подадена в законоустановения срок за обжалване на процесния Електронен фиш.

Приложеното на лист 39 от делото писмо от АПИ, Областно пътно управление – София (макар да се отнася до друго дело в СРС) следва да се кредитира от съда, тъй като съдържа относима информация, която се явява от значение за решаването на настоящия спор по същество. Това писмо е издадено от Директора на Областно пътно управление – София. Същото се явява обективно и непредубедено писмено доказателство, което не се опровергава от което и да е друго, събрано по делото доказателство. Поради това СРС го кредитира и установява, че на път А-6 „Европа“ към юли 2022г. няма км. 50+427.

Настоящият съдебен състав остави извън доказателствената маса приложеният на лист 30 от делото знак за първоначален технически преглед, тъй като този документ няма връзка с предмета на доказване по настоящото дело.

Настоящият съдебен състав не кредитира и приложените на лист 31-38 от делото писмени документи, тъй като по настоящото производство нарушител се твърди, че е Дружеството „****“ ЕООД с ЕИК 202276501, а Тристранен договор № 24548 от 14.05.2020г., фактурата с № 0431449647, обобщената информация за 01.05.2021г. – 31.05.2021г. и Приложение А към фактура № 0431449647 се отнасят до друг правен субект – „****“ ООД с ЕИК ***. Поради това, а и доколкото в документите на лист 31-38 от делото не

се цитира ППС с рег. № ****, съдът счита, че тези книжа са неотносими към предмета на доказване по настоящото дело, поради което те следва да останат извън доказателствената съвкупност и да не се поставят в основата на фактическите и правните изводи.

*При така приетата фактология и направеният по-горе доказателствен анализ съдът достига до следните **правни изводи** :*

Електронният фиш е от категорията на обжалваемите пред съда административни актове. Жалбата е депозирана в преклузивния процесуален срок по чл.189ж, ал.5 от ЗДвП и изхожда от легитимирана страна в процеса, поради което се явява процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата на „****“ ЕООД е основателна, поради следните съображения :

Електронен фиш № 8504570988 е издаден на основание чл.187а, ал.2, т.3, вр. чл.179, ал.3б от ЗДвП за нарушение на чл.102, ал.2 от ЗДвП. Ангажирана е отговорността на „****“ ЕООД като собственик на ППС с рег. № ****. Според чл.102, ал.2, изр.1 от ЗДвП собственикът на ППС е длъжен да не го допуска в движение по път, включен в обхвата на платената пътна мрежа, ако за ППС не са изпълнени задълженията във връзка с установяване на размера и заплащане на съответната такса по чл.10, ал.1 от ЗП според категорията на ППС. Съгласно чл.179, ал.3б, изр.1 и изр.3 от ЗДвП собственикът на ППС от категорията по чл.10б, ал.3 от ЗП, за което изцяло или частично не е заплатена дължимата такса по чл.10, ал.1, т.2 от ЗП, включително в резултат на невярно декларирани данни, посочени в чл.10б, ал.1 от ЗП, се наказва с „глоба“ в размер 2500 лева, а ако е юридическо лице – с „имуществена санкция“ в размер 2500 лева. Същевременно от съдържанието на самия Електронен фиш се вижда, че в него не е посочено собственикът на ППС какво е направил или не е направил. Ясно е, че се ангажира административната отговорност на „****“ ЕООД като собственик на въпросното ППС. В Електронния фиш е посочено, че за ППС с рег. № **** изцяло не е заплатена дължимата пътна такса по чл.10, ал.1, т.2 от ЗП, както и че ППС е с технически допустима максимална маса 20500, брой оси – 2, екологична категория ЕВРО 6А, в състав с ремарке с общ брой оси 5, с обща технически допустима максимална маса на състава 0 и че се е движило по път А-6, км. 50+427, посока намаляващ километър, който е квалифициран като път, включен в обхвата на платената пътна мрежа. Въпреки това, обаче, СРС счита, че не е налице съответствие между словесното и цифровото описание на нарушението по чл.102, ал.2 от ЗДвП, тъй като в Електронния фиш липсва изпълнителното деяние по чл.102, ал.2 от ЗДвП - не е посочено дали собственикът на ППС е допуснал движението на превозното си средство, нито става ясно в какво се изразява неправомерното поведение на лицето, посочено като нарушител – дали, че едновременно не са изпълнени задълженията по установяване размера и по заплащане на съответната такса по чл.10, ал.1 от ЗП (както изисква чл.102, ал.2 от ЗДвП) или за това, че не е заплатена изцяло дължимата пътна такса (както словесно е посочено в Електронния фиш). Поради това съдът приема, че има разминаване между словесното и цифровото описание на нарушението и релевираните в тази връзка доводи в жалбата се явяват основателни.

Административно-наказателното обвинение е неясно и поради други съображения.

Според чл.10, ал.1, т.2 от ЗП за преминаване по платената пътна мрежа се въвежда такса за изминатото разстояние - ТОЛ-такса за ППС по чл.10б, ал.3 от ЗП, даваща право на едно ППС да измине разстояние между две точки от съответния път или пътен участък, като изминатото разстояние се изчислява въз основа на сбора на отделните ТОЛ-сегменти, в които съответното ППС е навлязло, а дължимите такси се определят въз основа на сбора на изчислените за съответните ТОЛ-сегменти такси, като таксата за изминатото разстояние се определя в зависимост от техническите характеристики на пътя или пътния участък, от изминатото разстояние, от категорията на ППС, броя на осите и от екологичните му характеристики и се определя за всеки отделен път или пътен участък. Доколкото в Електронния фиш се прави позоваване на чл.10, ал.1, т.2 от ЗП и се твърди, че изцяло не е заплатена дължимата пътна такса за изминатото разстояние, то наказващият орган е следвало изрично, ясно и недвусмислено да посочи за конкретния път и съобразно данните на ППС каква е трябвало да бъде платената ТОЛ-такса. Освен това в Електронния фиш няма възведени данни и за това какво е било конкретно изминатото разстояние, ТОЛ-сегменти, в които процесното ППС е навлязло, както и какъв е сборът на изчислените за съответните ТОЛ-сегменти такси. Поради това СРС приема, че в Електронния фиш няма ясно и подробно описание на нарушението, не са посочени всички относими обстоятелства относно фактическия състав на деянието, поради което административно – наказателното обвинение е останало неясно. В случая посочването, че собственикът на ППС не е заплатил изцяло дължимата пътна такса по чл.10, ал.1, т.2 от ЗП, макар да отговаря на посочената като нарушена правна норма (чл.179, ал.3б, вр. чл.102, ал.2 от ЗДвП) не е достатъчно, за да се приеме, че административно – наказателното обвинение е ясно. Видно от съдържанието на Електронния фиш, нарушението е повърхностно описано, поради което е останало и неясно. Ограничена е реално възможността на наказаното лице да разбере срещу кои факти следва да се защитава, а от там и да организира правото си на защита. Неяснотата е толкова съществена, че и на съда не става ясно какъв е предметът на доказване по делото – колко е следвало да се плати, как следва да се определи конкретната ТОЛ-такса, за кои ТОЛ-сегменти се твърди ППС да е навлязло, какво е действително изминатото разстояние, какви са техническите характеристики на пътя във въпросния участък. Последното се налага с оглед позоваването в Електронния фиш на чл.179, ал.3б от ЗДвП, който препраща към чл.10б, ал.3 от ЗП, а от там и към раздел III, глава II от Наредба за условията, реда и правилата за изграждане и функциониране на смесена система за таксуване на различните категории пътни превозни средства на база време и на база изминатото разстояние.

Освен гореизложеното – при описание на нарушението в процесния Електронен фиш е посочено, че за ППС „няма валидна маршрутна карта или валидна тол декларация за преминаването“, без да е уточнено кое от двете в случая липсва. Това също показва, че в Електронния фиш не са посочени конкретните обстоятелства, при които е извършено твърдяното нарушение и доводите на жалбоподателя за недопустимост за въвеждане в Електронния фиш на алтернативност на деянието са напълно основателни.

Гореизложеното дава основание на съда да приеме, че в хода на административното

производство са допуснати множество съществени процесуални нарушения, възпрепятстващи жалбоподателя да разбере в какво го обвиняват и за какво точно деяние му се ангажира отговорността, а това винаги е основание за отмяна на Електронния фиш на формално основание - без да е необходимо спорът да се разглежда по същество.

Отделно от гореизложеното следва да се отбележи, че с Решение на Министерски съвет № 959/2018г. (обнародвано в ДВ, бр.3 от 08.01.2019г.) е утвърден списък на републиканските пътища. Съгласно Приложение № 1 към това Решение републикански път в Република България, който е утвърден от Министерски съвет е път А-6 с име „Европа“. По съществото на спора и във връзка с приложеното на лист 39 от делото писмо този съдебен състав счита, че щом от АПИ, Областно пътно управление – София твърдят, че път А-6 няма километър 50+427 (към юли 2022г.), то това означава, че мястото, където се твърди да е извършено нарушението не било изградено и въведено в експлоатация и към процесната дата – 18.05.2021г., поради което самото утвърждаване на път А-6 не може да послужи като основание да се изисква заплащане на такса за преминаване през участък (50+427 км.), който документално не се води построен/въведен в експлоатация. Поради това съдът счита, че по отношение на път А-6, км. 50+427 няма как да е нарушен чл.102, ал.2 от ЗДвП, независимо кое е превозното средство, кой е собственик на ППС, каква пътна такса е платена или не е била платена, каква се иска от АПИ да се заплати в конкретния казус и пр. В този смисъл е и Решение № 4438 от 05.07.2023г. на АССГ – XIII касационен състав по дело № 3117/2023г. Освен това в Приложение към т.1 от Решение на Министерски съвет № 101/2020г. (обнародвано в ДВ, бр.16 от 24.02.2020г.) е поместен списък на републиканските пътища, за които се събира такса за изминато разстояние, но относно път А-6, индивидуализацията на ТОЛ-сегментите в Приложението не съвпада с индивидуализацията на мястото на нарушението в Електронния фиш, тъй като в Приложението не е записано „км 50+427“. В тази връзка твърдението в писмо с вх. № 239992 от 28.08.2023г. на АПИ - Национално ТОЛ управление, че нарушението е извършено в ТОЛ сегмент „1777710988“ е останало неподкрепено с доказателства по делото.

Освен това СРС счита, че има и още едно съществено процесуално нарушение, което не може да се санира на този етап от производството и което винаги води до ограничаване правото на защита на наказаното лице. Става въпрос за липсата на законова възможност за процесното нарушение да се състави Електронен фиш. Според чл.179, ал.3б от ЗДвП подлежи на административно наказание собственикът на ППС от категорията по чл.10б, ал.3 от ЗП, за което изцяло или частично не е заплатена дължимата такса по чл.10, ал.1, т.2 от ЗП, а според чл.179, ал.3 от ЗДвП на административно наказание подлежи водач, който управлява ППС по път, включен в обхвата на платената пътна мрежа, за което е дължима, но не е заплатена такса по чл.10, ал.1, т.1 от ЗП. Това означава, че чл.179, ал.3 от ЗДвП и чл.179, ал.3б от ЗДвП имат различно съдържание и са насочени към различни адресати. Доколкото чл.189ж, ал.1 от ЗДвП препраща само към чл.179, ал.3 от ЗДвП, настоящият съдебен състав се съгласява с развитите в жалбата съображения за допуснато процесуално нарушение, тъй като за вмененото на „*****“ ЕООД нарушение по чл.102, ал.2, вр. чл.179,

ал.3б от ЗДвП не е предвидена възможност за издаване на Електронен фиш. В случая за ангажиране на административната отговорност на собственика на ППС от категорията на чл.10б, ал.3 от ЗП, за което изцяло не е заплатена дължимата такса по чл.10, ал.1, т.2 от ЗП и е приложим чл.179, ал.3б от ЗДвП е следвало да се изпълни процедурата по чл.189е, ал.1 и сл. от ЗДвП – съставяне на Акт за установяване на административно нарушение и издаване на Наказателно постановление, а не Електронен фиш. В този смисъл са Решение № 4438 от 05.07.2023г. на АССГ – XIII касационен състав по дело № 3117/2023г., Решение № 6424 от 30.10.2023г. на АССГ – XXI касационен състав по дело № 6809/2023г. и други.

Според настоящия съдебен състав редакцията на чл.189ж, ал.1 от ЗДвП дава възможност на наказващия орган да издаде Електронен фиш само за нарушение по чл.179, ал.3 от ЗДвП, установено и заснето от електронната система по чл.167а, ал.3 от ЗДвП, но това не означава, че е недопустимо издаването на АУАН и Наказателно постановление за нарушенията по чл.179, ал.3 от ЗДвП. Доводи за това се съдържат в нормите на чл.167а, ал.4 от ЗДвП и чл.189е, ал.1 от ЗДвП. Съдебният състав не счита, че нормата на чл.189ж, ал.7 от ЗДвП позволява да се издава Електронен фиш за нарушения по чл.179, ал.3б от ЗДвП, тъй като за това обстоятелство съществува специална норма (чл.189ж, ал.1 от ЗДвП), която сочи, че Електронен фиш може да се издава само за нарушения по чл.179, ал.3 от ЗДвП. Разпоредбата на чл.189ж, ал.7 от ЗДвП е насочена към това чрез препращане към чл.189, ал.10 от ЗДвП да посочи кога влиза в сила Електронният фиш. Възможно е (с оглед разпоредбите на чл.189ж, ал.7 и ал.8 от ЗДвП) поради техническа грешка в чл.189ж, ал.1 от ЗДвП да са изпуснати нарушенията по чл.179, ал.3а и ал.3б от ЗДвП, но доколкото преодоляването ѝ може да стане само чрез законодателна промяна, до влизането в сила на такава следва да се прилага действащата към момента норма на чл.189ж, ал.1 от ЗДвП, която позволява издаване на Електронен фиш само за нарушения по чл.179, ал.3 от ЗДвП, но не и за тези по чл.179, ал.3б от ЗДвП. Именно поради това е ирелевантно, че Председателят на Управителния съвет на АПИ и утвърдил образец на Електронен фиш за прилагане на чл.179, ал.3б от ЗДвП (лист 57 и лист 61 от делото) при условие, че това противоречи на закона.

На следващо място – според чл.2, пар.7 от Регламент за изпълнение (ЕС) 2020/204 на Комисията от 28.11.2019г. доставчиците на ЕУЕПТ информират незабавно ползвателите на ЕУЕПТ за всеки случай на недекларирана пътна такса във връзка с неговата сметка и предлагат възможност за отстраняване на нередността преди предприемането на принудителни мерки, когато такива са предвидени в националното законодателство. Поради това преди да се приеме, че е налице административно нарушение, наказващият орган следва да провери дали доставчикът на ЕУЕПТ не е информирал в случая Дружеството – жалбоподател за въпросната недекларирана пътна такса и дали са взети мерки за предеклариране на данните на ППС. Доколкото наказващият орган не е изследвал този въпрос, СРС счита, че издаването на Електронния фиш /освен незаконосъобразно по посочените по-горе съображения/ се явява е преждевременно действие. Във връзка с горното правилно жалбоподателят се позовава и на нормата на чл.10б, ал.7 от ЗП като по-благоприятна за него.

Водим от всичко изложено по-горе този съдебен състав прие, че обжалваният Електронен фиш следва да се отмени изцяло - на формално основание, без спорът да се разглежда по същество.

Въпреки това и само за пълнота на изложението, във връзка с доводите, релевирани в жалбата, настоящият съдебен състав следва да посочи, че не споделя мнението, че заснемането на нарушението имало функция на АУАН, а Електронният фиш – на Наказателно постановление, както и че срокът по чл.34 от ЗАНН бил изтекъл. Този състав на СРС е на мнение, че няма законодателно приравняване между Електронен фиш и Наказателно постановление. В ЗДвП законодателят е посочил, че влезлият в сила Електронен фиш се смята за влязло в сила Наказателно постановление, но това приравняване е само относно последиците, с които се ползват влезлите в сила Наказателни постановления и Електронни фишове и не обосновава необходимост от механично пренасяне на правилата относно процедурата за съставяне или реквизити на Наказателното постановление, въведени в ЗАНН и по отношение на Електронния фиш. Именно поради това за Електронния фиш не важат правилата, разписани в чл.34, чл.40 – 44, чл.52 - 58 от ЗАНН. Това, че в обжалвания Електронен фиш не е посочено конкретното физическо лице – издател на Електронния фиш и липсва дата на издаване на фиша не означава, че е допуснато съществено процесуално нарушение, тъй като в чл.189ж, ал.1 от ЗДвП не се съдържа изискване за посочване на подобни обстоятелства, поради което и тяхната липса не е основание за отмяна на Електронния фиш на формално основание. Електронният фиш е електронно изявление, създадено чрез административно-информационна система въз основа на постъпили и обработени данни за нарушения от автоматизирани технически средства или системи (§ 6, т.63 от ДР на ЗДвП) и именно заради това е без значение кой и кога физически е написал Електронния фиш. По отношение реквизитите на Електронния фиш има специални изисквания в ЗДвП и сред тях не е да фигурира физическото лице – издател на Електронния фиш, което има и своето логично обяснение в § 6, т.63 от ДР на ЗДвП. В случая, при издаване на Електронен фиш важат специалните правила на чл.189ж, ал.1 от ЗДвП, а не общото правило на чл.42 от ЗАНН или чл.57, ал.1 от ЗАНН. Същевременно в Електронния фиш е записано, че той е издаден от АПИ и това /с оглед нормативната уредба/ следва да се приеме, че е достатъчно, за да се спази и общото правило административното наказание да се налага от организацията, на която е възложен контролът по спазването на правилата, разписани в ЗДвП и ЗП.

Поради изложеното по-горе СРС приема като неоснователна тезата на жалбоподателя, че в Електронния фиш липсвали данни за административно-наказващия орган, че той бил издаден от некомпетентен орган и че не можело да се проследи кой е авторът на санкционния акт. Неоснователно е и твърдението, че не било посочено мястото на извършване на нарушението. Видно от самия Електронен фиш, в него е записано, че нарушението е извършено на път А-6, 50+427 км. Вярно е, че в обжалвания Електронен фиш не е посочена посоката на движение на ППС и в коя област се намира пътят, но според СРС това не се явява задължително съдържание на Електронния фиш предвид естеството на

процесното нарушение. Съдът приема, че в конкретния Електронен фиш в достатъчна пълнота и по ясен начин е отразено мястото на извършване на нарушението, поради което тези доводи от жалбата следва да се приемат за неоснователни.

Съгласно чл.63д, ал.1 от ЗАНН в производствата пред районния съд страните имат право на присъждане на разноски по реда на АПК. Въпросът за разноските е уреден в чл.143 от АПК, който е част от Дял III - „Производства пред съд“ и за неуредените в този дял въпроси се прилага ГПК /според чл.144 от АПК/. Според чл.80 от ГПК страната, която е поискала присъждане на разноски, представя на съда списък на разноските най-късно до приключване на последното заседание в съответната инстанция. В настоящия случай това законово изискване е изпълнено, тъй като в съдебно заседание на 18.10.2023г. е представен списък с разноски. Той съответства по размер на уговореното и изплатено възнаграждение за адвокат на жалбоподателя – 780 лева с ДДС (видно от лист 73-75 от делото). Според чл.143, ал.1 от АПК и с оглед изхода на делото, органът, издал процесното НП, следва да заплати на жалбоподателя направените от него разноски за един адвокат. Според чл.18, ал.2, вр. чл.7, ал.2, т.2 от Наредба № 1 от 09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения (в сила към датата на плащане на адвокатското възнаграждение – юни 2023г.) при „имуществена санкция“ от 1000 до 10000 лева (както в случая – 2500 лева) минималният размер на адвокатското възнаграждение е „400 лв. + 10 % за горницата над 1000 лв.“, т.е. 550 лева. Според §2а от ДР на Наредба № 1 от 09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения за нерегистрираните по Закона за данък върху добавената стойност (ЗДДС) адвокати размерът на възнагражденията по тази Наредба е без включен в тях данък върху добавената стойност (ДДС), а за регистрираните - дължимият данък върху добавената стойност се начислява върху възнагражденията по тази Наредба и се счита за неразделна част от дължимото от клиента адвокатско възнаграждение, като се дължи съобразно разпоредбите на ЗДДС. Видно от лист 74-75 от делото адвокатското дружество, от което е процесуалният представител на „****“ ЕООД е регистрирано по ДДС. Поради това и доколкото размерите на минималните възнаграждения по Наредба № 1 от 09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения при регистриран по ЗДДС адвокат се явяват данъчна основа, върху която се дължи ДДС при осъществена услуга по Наредбата, в случая - процесуално представителство пред съд, крайният размер на дължимото на адвоката възнаграждение следва да включва и ДДС. Това означава, че върху минималния размер на адвокатското възнаграждение от 550 лева (според чл.18, ал.2, вр. чл.7, ал.2, т.2 от Наредба № 1 от 09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения) следва да се начисли ДДС, което се равнява на 110 лева над сумата от 550 лева. В този смисъл са Определение № 266/18.04.2019г. на ВКС, ТК, II т.о.; Определение № 349/01.07.2021г. на ВКС, ТК, I т.о.; Определение № 60385/29.10.2021г. на ВКС, ТК, II т.о.; Определение № 60309/02.08.2021г. на ВКС, ТК, II т.о. и други. Поради това и съгласно чл.143, ал.1 от АПК органът, издал процесния Електронен фиш (т.е. АПИ) следва да заплати на Дружеството - жалбоподател направените от него разноски за адвокатско възнаграждение в минимален размер от 660 лева. В случая, обаче, уговореното и изплатено възнаграждение на адвоката на „****“ ЕООД е над 660 лева, а именно 780 лева с ДДС. Въпреки, че

уговореното и изплатено адвокатско възнаграждение надхвърля минималния размер на адвокатското възнаграждение за този вид дело, доколкото от въззиваемата страна не са направили изрично възражение за прекомерност по реда на чл.63д, ал.2 от ЗАНН, съдът не може да присъди разноски в по-нисък размер от действително платените, въпреки, че адвокатът на Дружеството – жалбоподател е взел участие само в едно заседание пред СРС, продължило по-малко от 10 минути. Поради това в случая на жалбоподателя следва да се присъдят разноски за адвокат в размер на действително направените, т.е. сумата от 780 лева с ДДС.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Електронен фиш за налагане на имуществена санкция за нарушение, установено от електронна система за събиране на пътни такси по чл.10, ал.1 от Закона за пътищата № 8504570988, с който на основание чл.187а, ал.2, т.3, вр. чл.179, ал.3б от ЗДвП, за нарушение на чл.102, ал.2 от ЗДвП на „****“ ЕООД е наложена „имуществена санкция” в размер на 2500 лева, както и такса по чл.10б, ал.5 от ЗП в размер на 119 лева.

ОСЪЖДА Агенция „Пътна инфраструктура“ да заплати на „****“ ЕООД с ЕИК : ****, със седалище и адрес на управление : *****, с управител : М.А.А. и едноличен собственик на капитала : И.Г.А., сумата от **780 лева с ДДС** за направени по делото разноски от страна на жалбоподателя за адвокатско възнаграждение.

Решението може да се обжалва пред Административен съд – София град по реда на АПК в 14-дневен срок от получаване на съобщението от страните, че решението е изготвено.

Съдия при Софийски районен съд: _____